

Cesta k Bohu

written by Drahoslav Vajda | 1. októbra 2024

doc. RNDr. Drahoslav Vajda, CSc. Svedectvo o obrátení a znova zrození.

V roku, v ktorom som sa narodil, už prebiehala druhá svetová vojna. Na Slovensku bolo vtedy pomerne pokojne - až na obdobie konca vojny a hlavne prechodu frontu cez naše územie -, takže som prešiel pokojné a šťastné detstvo. Žili sme skromne, ale mali sme dostatok všetkého, čo sme k životu potrebovali. Pokojné a radostné bolo aj obdobie povinnej školskej dochádzky a stredoškolského štúdia.

Narodil som sa, ako asi v tej dobe všetci na Slovensku, do kresťanskej rodiny. Naša rodina pravidelne navštevovala nedelne bohoslužby a ja samozrejme s nimi. Moja mama bola zbožnou ženou a dbala aj o moju domácu náboženskú výchovu a modlitebný život.

Po zmene štátneho zriadenia v roku 1948 sa zmenilo aj celospoločenské a svetonázorové zmýšľanie. Zmenil sa pohľad na svet a náboženstvo. To sa odrazilo aj v školskej výchove. Predložili nám pohľad na novú lepšiu budúcnosť - a tak sme ju začali budovať. Ja už ako pionier som patril k „*mládeži novej, mládeži Gotwaldovej*“. To však už nebolo zlučiteľné s kresťanským náboženstvom, v ktorom som dovtedy vyrastal. Pod vplyvom spoločenského tlaku a školskej výchovy moja kresťanská viera postupne zanikala až som presne v deň dovŕšenia osemnástich rokov poslal na farnosť, do ktorej naša rodina patrila, list, v ktorom som ich požiadal, aby ma vyškrtili zo zoznamu členov cirkvi, lebo ja neverím, že Boh existuje.

To sa rodičia samozrejme dozvedeli a bola to pre nich veľká tragédia. Moja mama nevychádzala z plaču a slz. Ja som však bol neoblomný a hrdý na to, že som sa zbavil „náboženského tmárstva a povier“. Stal som sa presvedčeným a nekompromisným ateistom. Na stranu svojho, ako som si myslel správneho a vedeckého svetonázoru som sa snažil dostať aj našich doma. Najviac času pre moje agitácie mala stará mama. Ona si ma vypočula, ale na záver sa na mňa akosi súcitno-útrpne pozrela a vždy iba stručne poznamenala: „Vieš, ale Boh je“. A ja som bol z toho smutný a nešťastný, že akú zaostalú starú mamu ja mám.

Po stredoškolskom štúdiu na pedagogickej škole pre vzdelanie učiteľov základných škôl som v štúdiu pokračoval na Prírodovedeckej fakulte Univerzity J. A. Komenského v Bratislave. Štúdium som ukončil v roku 1964 v odbore experimentálna fyzika a nastúpil som na Žilinskú univerzitu v Žiline (vtedajšiu Vysokú školu dopravnú - VŠD). Tu som ako pedagogicko-vedecký pracovník pracoval až do odchodu do dôchodku v roku 2006. Prednášal som všeobecnú fyziku pre denné a diaľkové formy inžinierskeho štúdia.

Vo výskumnej práci som sa venoval vyšetrovaniu vlastností polovodičových materiálov v silných elektrických a magnetických poliach a neskôr vyšetrovaniu fázových prechodov vo feroelektrických látkach ultrazvukom.

Tým, že som sa stal vysokoškolským pracovníkom sa vlastne naplnili moje predstavy o celoživotnom povolání. Vo svojich dvanástich či trinástich rokoch som s určitostou vedel, čím chcem byť. Moje rozhodnutie bolo, že budem buď učiteľom alebo výskumníkom (alebo-alebo). Na univerzite sa obe predstavy naplnili a spojili v jedno. Pedagogická a výskumná práca bola mojou rovnakou a súčasnou pracovnou náplňou (aj-aj).

Od mojich osemnástich rokov sa môj život niesol v ateistickom presvedčení, v materialistickom svetonázore, že všetko čo okolo seba vidíme, čo existuje, je dielom náhody a samovoľného vývinu. Žiaden Boh neexistuje. Všetko vzniklo samo od seba, ako to veda dokazuje a vysvetľuje. Mojou užšou svetonázorovou platformou bol tzv. *metodologický naturalizmus*, podľa ktorého, povedané jednoducho, existuje iba to, čo sa dá vysvetliť prírodovednými zákonmi – samozrejme, že zákonmi fyziky. Čo sa zákonmi fyziky vysvetliť nedá, to neexistuje – to je len mýtus alebo náboženská povera. Svet je nádherný a dobre by sa tu žilo, keby ho nekazili tí, ktorých som vídaval vychádzať z kostolov. Tých by bolo treba, hoci aj radikálne, prevychovať.

Založil som si rodinu. Usídlili sme sa v Žiline. Narodil sa nám syn, ktorého som samozrejme vychovával ako ateistu a vo viere v evolúciu. Ako rodina sme veľa voľného času trávili v prírode a športovaním.

Čas plynul, roky pribúdali, ale životná radosť a bezstarostnosť sa so mňa postupne vytrácali. Stratil som pokoj duše a mal som strach zo smrti. Okolo seba som videl radostných a šťastných ľudí a to bolo to, čo som ja napriek všetkým materiálnym životným istotám už nemal. Prečo je to so mnou tak? To bola pre mňa dôležitá a páľčivá otázka. Nenachádzal som na ňu odpoveď. Porovnával som sa s niektorými spolupracovníkmi a inými, ktorých som poznal a dospel som k záveru, že to bude asi tým, že oni chodia do kostola a ja nie. Toto som zo začiatku odmietal, ale táto domnienka postupne v mojej mysli prehodila výhybku a to až tak, že som si položil otázku, že čomu ja vlastne verím. A touto otázkou som sa začal zaoberať.

Pretože som sa spoliehal, že veda spoľahlivo dokázala, že svet vznikol samovoľným vývinom, rozhodol som sa, že preskúmam dôkazy, ktoré to mali potvrdzovať. Tak som sa do toho pustil. Výsledok bol pre mňa desivý! Žiaden taký dôkaz som neobjavil. Musel som skonštatovať, že nič také neexistuje a ja žijem vo veľkom omyle.

To bolo pre mňa trpké, bolestivé a strašné poznanie, lebo ak svet nevznikol sám od seba, inej alternatívy som nevidel ako tej, že Boh je a pravdu mala stará mama a nie ja. Je to Boh, ktorý všetko stvoril. Boh je, ale ja som od neho veľmi ďaleko. Vzdialenosť medzi mnou a Bohom som vnímal doslova fyzicky ako veľkú a strašnú pre mňa neprekonateľnú priepasť. Ničo ako vzdialenosť medzi mínus nekonečnom a plus nekonečnom. Uvedomil som si, že ak by som teraz zomrel, skončím v pekle. Zrazu sa mi pripomenulo všetko, čo som v detstve a mladosti o Bohu počul. A preto mnou stála ďalšia otázka. Ako sa dostať k Bohu? Toto bol okamih môjho obrátenia k Bohu.

Začalo hľadanie Boha a cesty k nemu. Či vlastne zo začiatku to nebolo hľadanie, ale tápanie. Siahol som po všeličom možnom, ale nič z toho mi neprinášalo pokoj duše. Bolo to dosť dlhé obdobie obáv a neistoty. Boh sa ale nado mnou zmiľoval a sám mi vyšiel v ústrety.

Na katedru fyziky sme dostali nového pracovníka, o ktorom išiel chýr, že je nejaký jogín a špiritista, psychotronik a niečo podobné. Rozhodol som sa, že sa s ním bližšie spoznám a od neho dostanem radu na nejaké duchovné praktiky, ktoré keď budem prevádzať, bude to ono. Aj sa tak stalo. Keď som

si myslel, že už dozrel čas, tak som sa pred ním rozbalil, aby mi teda povedal, čo to on praktizuje.

Pozorne ma počúval a keď som skončil, stručne mi oznámil, že on také niečo už nerobí. Všetky pomôcky a knihy, ktoré k tomu mal zničil a spálil. To ma prekvapilo a vyhrklo so mňa: *A čo teda si?* Odpovedal: *Som kresťan!* Ja na to: *A prečo práve kresťan? Nuž, spočítal som si, povedal, že môj život je krátky na to, aby som preskúmal, ktoré náboženstvo je to pravé a tak som sa obrátil k Bohu, aby mi on ukázal cestu, ktorou mám ísť. A stalo sa. Viem že som zachránený, a že som kresťan.*

Bola to krátka reč, ale presvedčivá! Ešte tam u neho v mojej mysli zasvietilo svetlo. Ved' to je ono a je to také jednoduché a logické! Poďakoval som sa mu a vrátil som sa k sebe do pracovne. A hneď tam som sa začal prihovárať k Bohu jednoduchými slovami: „Otče, aj mne ukáž moju cestu, ako si ukázal jemu“. A takýmito slovami som sa v ďalšom prihováral k Bohu. Až neskôr som si uvedomil, že od samého začiatku som Boha oslovoval ako nebeského Otca. Zrejme to vo mne ostalo z náboženskej výchovy, ktorej sa mi dostalo v detstve.

Dni išli jeden za druhým. Nech som robil čokoľvek a bol kdekoľvek, moje myšlienky utiekali k tomu, že Boh je a ja som ďaleko od neho. Volal som k Bohu, ale nič mimoriadneho sa neudialo. Čítal som kresťanskú literatúru, evanjelizačné traktáty, počúval a čítal svedectvá. Otváral som aj Bibliu, ktorú som dostal od mamy a na jej pamiatku som si ju uchoval. Snažil som sa, ale nerozumel som jej. Nedokázal som uchopiť zmysel toho, čo som čítal.

Prišiel koniec januára 1992. Školáci dostali polročné prázdniny a tak manželka mala pár dní voľna. Odcestovala k rodičom, lebo tam ju na niečo potrebovali. Syn vtedy už bol v zahraničí na doktorandskom štúdiu. Ja som sa rozhodol víkend stráviť na chate, ktorú sme si pred rokmi postavili v pohorí Veľkej Fatry. Aj tu som o ničom inom nerozmýšľal ako o tom, ako byť s Bohom, ako sa k nemu dostať. Už bol večer a rozhodol sa ísť spať. Prezliekol som sa do pyžama, ale ešte som sa na chvíľu posadil na lavicu. Zrazu so mňa doslova vyletel výkrik: „*Otče, odpusť mi a zachráň ma!*“ Sám som sa tomu podivil. Nič zvláštne sa zase so mnou neudialo okrem toho, že keď som sa postavil, cítil som sa nejaký ľahký, ako by niekto so mňa zložil ťažký batoh. Ale nevenoval som tomu väčšiu pozornosť a neprikladal som tomu dôležitosť - bolo 1. februára 1992, 20 hodín a asi 25 minút večer. Čo sa to so mnou stalo, pochopil som až na druhý deň ráno.

Keď som sa ráno zobudil, prvé, čo som si uvedomil bolo, že som sa nádherne vyspal, čo som nepoznal už veľmi dlho. Bývalo tak, že keď som sa ráno prebudil bol som nevyspatý a viac unavený, ako keď som si večer líhal. A zrazu je toto preč! - vyspal som sa do chuti.

Vyšiel som pred chatu a takmer som nepoznal svet. Všetko žiarilo, jagalo sa. Mal som dojem, že mi stromy svojimi vetvami tlieškajú. To najpodstatnejšie ale bolo, že to prázdno v duši, ktoré som mal a ktoré bolo mojim veľkým trápením, bolo zaplnené. Aj tá nekonečná vzdialenosť medzi Bohom a mnou sa stratila. Vnímal som, že už som s ním. V mojej duši bol rozhostený pokoj, ktorý som tak úpenlivo hľadal. Strach zo smrti zmizol, bol preč, stratil sa.

1. február 1992, 20. hodina a 25. minúta sú dátum a čas môjho znovuzrodenia. Moja identita podľa prirodzenosti od vtedy znie: *Nové stvorenie v Kristovi*. Pred znova zrodením *hriešnik* a teraz *nové stvorenie v Kristovi*. Obe sú to identity podľa Písma.

Identita *nové stvorenie v Kristovi* je najvyššou identitou, akú ľudské stvorenie môže obdržať. Táto identita znamená, že človek, ktorý sa ňou vyznačuje, patrí Ježišovi Kristovi, patrí Pánovi, patrí Bohu. *Nové stvorenie v Kristovi* je identita všetkých tých, ktorí večnosť budú tráviť v Božej prítomnosti v novom Jeruzaleme.

Poznámka. Otázka identity je vysvetlená v článkoch: [Kresťanstvo - Čo to je?](#), [Starý](#)

[a nový človek,](#)

Pokračovanie v článkoch: [V službe evanjelia študentom](#), [Ďalšie roky služby](#),
[Vyznanie osobnej viery](#)

Umiestnené: 7. októbra 2024